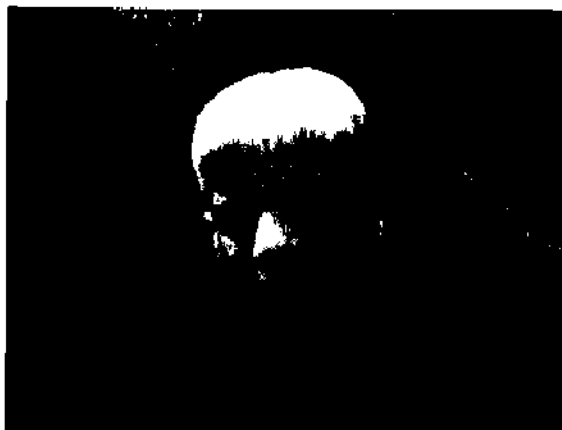

بچه‌های ناشنوا موسیقی را احساس می‌کنند

● نویسنده: ناراسکتین
● مترجم: رضا بهار

طبل ردنس را تقلید می‌کرد. دوستش لوسبو هیور تا هم روی صندلیش بند نبود و غش غش می‌خندید. این بچه‌ها از جاهای مختلف ایالت اورگان در این مدرسه جمع شده‌اند و بین ۵ تا ۲۱ سال سن دارند.

بعضی‌ها همه هفته را در مدرسه به سر می‌برند. و شب‌ها در خوابگاه می‌مانند. عوضش آخر هفته به خانه می‌روند. بعضی‌ها هم از جاهای دور و نزدیک منطقه به این مدرسه می‌آیند.

شارلوت آلفی، معلم راهنمای مدرسه ابتدایی و راهنمای در باره‌ی قدرت شنیدن بچه‌ها می‌گوید که توان شنیداری آنها با هم فرق می‌کند. بعضی‌ها از وسایل کمک‌شنیداری استفاده می‌کنند. بعضی‌ها هم اصلاً نمی‌شنوند. وقتی گروه نوازندگان قطعه «همانندی» را اجرا کرد، هتور از بچه‌ها پرسید: «شنیدین؟ حس کردین؟» بچه‌ها هم با تکان دادن سر جواب مثبت دادند.

گروه که اجرای خود را تمام کرد، هتور از ۲۰ نفر از آنها دعوت کرد بروند و موسیقی خود را اجرا کنند. بچه‌ها هم روی صحنه رفتند و نقشی از موسیقی شاد و نهماهنگ، را از خود برجای گذاشتند.

لوسبو هم در این میان از فرصت استفاده کرد و خودش رایه یکی از تمپوها رساند و شروع کرد به سه ضرب و چهار ضرب زدن. حالا زن، کوی بز، بعد هم رفت سراغ طبل باس و آن قدر محکم به آن ضربه زد که انگار یک گروه نوازنده توی خیابان در حال طبل زدن است. مالش هم از پس او بر نمی‌آمد و او هم برای خودش از این طبل به آن طبل، از این سنج به آن از این یکی زنگ به آن زنگ. خنده روی لبانش مثل طنین بلند ضرباتش، عمیق و به یادماندنی بود.

شاید اگر جای دیگری بود و تماشاچی‌ها، آدم‌های دیگری بودند بد می‌شد اگر وسط اجرا کسی حرف می‌زد. اما این برنامه فرق داشت. تماشاچی‌ها هم فرق می‌کردند. بچه‌های مدرسه ابتدایی ناشنوایان اورگان دیگر در پوست خود نمی‌گنجیدند. سراپا شغف و شادی بودند. آخر، گروه هم‌نوازی آکادمی سلیم (salimi) با سازهای ضربی شان به مدرسه آنها آمده بودند. ارتعاش طبل‌ها، بچه‌ها را غرق در شادی کرده بود، طوری که دیگر سر از پ نمی‌شناختند. گروه نوجوان‌های آکادمی مدرسه مسیحیان شهر سلیم، با ضربه‌های مختلف روی سازهایشان می‌زدند و بچه‌های ناشنوا هم شور و هیجان خودشان را با زبان دست و صورت و ایما و اشاره به هم نشان می‌دادند.

صدای طبل باس که در آمد، صورت همه بچه‌ها با گل‌های خنده شکفت. می‌آمدند جلو و دستشان را روی نیمکت‌ها می‌گذاشتند تا بهتر بتوانند ارتعاش ناشی از تمپوها، سنج‌ها، زنگ‌ها و طبل‌های کوچک را حس کنند. کامی هتور، مدیر گروه هم‌نوازان، رویه بچه‌ها کرد و گفت: «بچه‌ها ادلم می‌خواهد خوب گوش کنید ببینید کدام صداها بلندند، کدام‌ها آرامند، کدام‌ها را نتا، می‌زنند، کدام‌ها را ایواش». یک معلم هم حرف‌هایش را با زبان اشاره برای بچه‌ها گفت.

گروه هم‌نوازی سازی ضربی آکادمی سلیم، یک گروه تازه کار به شمار می‌آید. هنوز هم چند وقت است دنبال جایی می‌گردد تا برنامه‌شان را اجرا کنند. او خودش در موسیقی درمانی تجربیاتی دارد و فکر می‌کند این هم‌نوازی خیلی خوب می‌توانند به دانش‌آموزان ناشنوا کمک کنند تا به تجربه موسیقی بپردازند. کاسلا هاتر کوردستانی، ادای لورن شیس را در می‌آورد و